

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Szénagyűjtés Vistán.

Denis Gallovay angol festőművész fényképfelvétele.

V. ÉVFOLYAM
17. szám

1937. JUNIUS
10.

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

A nyári toborzóverseny.

Előző számunkban jeleztük már, hogy éppen mint tavaly, az idei nyárra is kitűzük a toborzó-versenyünket.

Mi a toborzás? Semmi más, mint új kis cimborák szerzése. Minden kis cimborá igyekszik megnyerni és rábeszélni azokat a pajtásokat, ismerős gyerekeket is, akiknek még nem járt az Uj Cimborá eddig, hogy rendeljék meg ők is ezt a kis lapot. Aki aztán toborzott egy ilyen kis cimborát, vesz egy 3 Lei 50 banis levelezőlapot, arra ráírja a megrendelő nevét, osztálya számát, vallását, édes apja foglalkozását és a pontos falu vagy város utcacímét és házszámát és a lapot elküldi az Uj Cimborának azzal a megjegyzéssel, hogy küldjük az ujságot az illetőnek, Azt is meg kell írni, hogy melyik hónaptól kezdve.

Aki a legtöbb előfizetőt gyűjti, az kapja az első díjat, amely egy szép fényképalbum lesz. A II. díj nyertese az Uj Cimborát egy félévig kapja ajándékba. A III-ik díj nyertesét Sárdi fényképész lefényképezi és a kép megjelenik az Uj Cimborában. A IV-ik díj egy szép és értékes könyv lesz; az V-ik díj festékkészlet. Mindenesetre érdemes lesz toborozni. Lám a téli toborzóversenyen is milyen szép és értékes díjakat kaptak a nyertesek. I. díjas egy pirosszemű fehér nyulat, a másik nyertes pedig egy pár galambot.

Kertészkedjünk kis cimborák.

Az idei tavasz nagyon kedvező kis kertészeink számára, a gyakori esők megkönnyítik az öntözés munkáját. A megerősödött palántákat már ki is ültették mindenfelé.

A nefelejts elnyilt április-május hónapokban. Juniusban érik a magva. *gondosan a jól megért magvakat, hogy össze visszaküldhessétek a tavasszal kapott mennyiséget.* Mindenkinek fel van írva a neve, aki kapott, tehát figyelemmel tudjuk kísérni, kinek kell visszaküldeni. Azok is küldhetnek, akik nem kaptak ugyan, de kertjük van és kertészkednek. A kertészkedésnél kikérhetitek édes szüleitek, a tanítóitok, vagy más felnőttek véleményét is. Öntözgetni este kell a virágokat, kapálni, gyomlálni legjobb eső után, vagy jókor reggel. Az iskoláktól kérünk majd beszámolókat, hogy indult meg a kertészkedés, sikerült-e a palántázás s a nyár folyamán hogyan fogják gondozni a gyermekek az esetleg közös iskola-, vagy templomkertet.

Négylevelű lóhere.

Írta: gróf Béli Margit.

8.

A két gyerek ismét futni kezdett, nem-sokára lihegve érkeztek meg az apjuk kertjébe. Márta ráncokba húzta homlokát és gondolkodott. Majd gondolatairól nyilatkozott:

— Te Laci, én sajnálom ezt a szegény cigány bácsit, nem láttad milyen sápadt lett és folyt a vére?

— Láttam.

— Én visszamegyek és egy ronggyal bekötöm a sebet.

— Én is, — volt ismét a rövid válasz.

De Laci meggondolta magát:

— Hívjuk inkább Mamát, ő jobban ért az ilyesmihez.

Márta helyeselte ezt a tervet.

„Mama!” Kiáltott a két gyerek egyszerre, berontva a mamájuk szobájába, akit ma még nem is láttak, mert reggel elszöktek hazulról. De Laci és Márta meghökkenve álltak meg.

„Miért vagy szomorú, Mama?” Halkan és félve kérdezte egy kis ártatlan gyerekláng. Zentayné könnyes szemekkel állott az ablakban, leányos nyulánk alakját a déli napsugár fonta körül, egyik kezével a kis Ági bölcsőjét ringatta, a másikban fehérzsebkendőt tartott. Mikor a két gyermeket megpillantotta, kis örömsugár csillant fel szemeiben, amely csakhamar el is tűnt.

„Hol voltatok? — Kérdezte aggódva. — Annyit kerestelek benneteket!”

„Máriánál.” Felelte Márta, miközben kis kezével végig simította az anyja reménytelenül lecsüngő fehér kezét. — „De miért vagy mégis szomorú, hiszen mi megkerültünk?” A fehér arcban két nagy barna szem, még nagyobbra tágult ki és tetetlenül néztek körül:

„Ági nagyon, nagyon beteg”. A két gyerek meglepődve nézte a kis szenvedő forró arcot és a lecsukódott szemeket. Márta szeméi könnyekkel teltek meg, szótlanul nézett maga elé. Csendesesen elhagyta a két gyerek a szobát.

Már napok óta élet-halál között lebegett a kis Ági, míg egy napon kijelentette az orvos, ha ezt az éjszakát túl éli Ági, akkor meg van mentve.

Zentayné ezen idő alatt nagyon megfogyott, arca sápadt és beesett lett a sok virasztástól.

(Folyt. köv.)

Üzenet. (A kis Török Mártának.)

Írta: Dezső bácsi.

Szeretnél engem megismerni, Márta!
S baráti szóval meghívtál vendégnek.
Tudd meg: legtisztább és legszentebb érzés,
Mikor lélekhez vágyódik a lélek.

Mint bolygócsillag többi égi társát,
A szívemet, ha tetszik, úgy szeressed!
Az a tied is. Hisz keblemre hívok
Minden jóérező, kedves gyermeklelket!

A gyermekeknek tábora körülvesz
Bizony már hosszú-hosszú évek óta,
De mindnyájuknak csak a lelkét látom,
Amint figyelnek versre, meseszóra

Szellemkörömbe kapcsolok sok szívet,
Ha meg-megindul lelkemből az áram.
S talán lehet, úgy képzeltek el engem,
Hogy földig ér le nagy, fehér szakállam.

A mesemondó bácsi vén apó már...
Igen... Hajfürtje mint a dér fehérlik.
De forró szíve mindig ifjú s boldog,
Mert tudja azt, hogy sokezren megértik.

Ha szól a hangja, mulattatni óhajt
Mosolyt derítve hamvas arcotokra.
Ha elmesélget kézenfogva kísér
A boldogító bűvös tündérhonba.

A tündérhont a földön is megleljük,
Az istenhit s a szeretet a nyitja!
Győz az erény és bűnhődik a véték! —
A mesemondó bácsi ezt tanítja.

Szeresd a jóra intő lelket, Márta!
Erényvirággal szép maradj, leányom!
Akkor, ha engem vendégül fogadsz majd,
Fénylő szemedben
Tündér-egedben
A szívedet is bizton megtalálom.

Kakukk úrfi.

Írta: Ónody Rózsi.

Az erdő egyik terebélyes faóriásának lombjai között volt egy puhára bélelt rigófészék. Sárga rigóéknak apró fiókáik voltak, sok, nagyon sok dolgot adva szüleiknek. Rigó mama állandóan melengette őket, vigyázott, hogy ki ne potyogjanak a kis csipogók meleg fészékükből, rigó papa pedig egész nap röpködött az erdőben, hogy rovarokat, meg legyeket hordozzon éhes fiainak.

— Rendes rigócskák ezek az apróságok — gondolkoztak a madárszülők, egyikét kivéve. Az az egy aztán több gondot okozott, mint a többi együttvéve. Az az egy borzas kis jószág, telhetetlen volt, örökké éhesen csipogott, eltorkoskodva a többiek falatjait is. Rigóék meg-megcsóválták kedves kis madárfejecskéiket, de hát nem értették, hogy miért van olyan nagy különbség fióka és fióka között.

Már pedig nem is lehetett olyan, mint a többi, mivel ez az egy nem sárga rigócska, hanem kakukk fióka volt. Ugyanis a kakukknak az a szokása, hogy tojásait idegen fészékbe rakja le, rábizva az idegen madarakra, hogy kiköltésük és fiait fölneveljék.

Egy szép nyári napon, mikor már megtanultak a kis madarak repülni, rigóék kirán-

dulást rendeztek egy szomszédos erdőbe. Vidám csipogással indultak útnak, rigó papa zöld mohába csomagolva jó kövér kukacokat vitt a csőrében, hogy hiányt ne szenvedjenek, ha megéheznek a fiai.

Fejcsóválva nézték kakukk úrfit, aki mindig másképpen röpködött mint a rigócskák, aki csak annyit tudott kiabálni, hogy: kakuk, kakuk, míg a többiek már egész trillákat tudtak fütyülni.

Rigó mama óvatosan intette kakukk fiókját, hogy ne maradozzon el tőlük, mert a réten és erdőben levő gyermekek elfoghatják és akkor aztán lemondanak arról, hogy viszontlássák egymást.

Kakukk úrfi persze nem fogadott szót, és addig-addig maradozott el rigóéktól, amíg egyszer csak végrepp megszökött.

Repült, repült saját külön útján, amíg csak egy tisztáshoz nem ért. A tisztáson falusi gyerekek teheneket legeltettek. Kakukk úrfi egy magas fa tetejéről nézte őket kíváncsian, amint a fűben üldögélve meséket mondtak egymásnak. Elhatározta a mi kis szökevényünk, hogy barátkozni kezd a pásztorfiúkkal és leszólt az ágról: Kakuk, Kakuk!

Fölnéznek erre a gyerekek és az egyik elkiáltja magát: Kakuk- mondd meg nekem, hány évig élek?

Kakuk úrfi vígan fujta egyhangu nótáját: kakuk, kakuk, kakuk! Számol a fiucska 10, 20, 30, 40, 50, 60 évig, a többiek kijelentik, hogy: nó Pista, hosszú életed lesz! De Pista csak számol, mert a kakuk fujta hűsége sen. Mikor aztán már a 100-at, később a 150-et is elhagyta, méregbe jött Pista, ejnye huncut madara, csúfolodsz velem? Fölugrott a fűről, és a többi hangos hahotája közben kapta a parittyáját és szépen eltalálta kakuk úrfit az abból kiröppenő kővel.

Kakukokcska véres fejjel, szédülten esett le a fáról. Fájdalmas zuhanása közben fölsóhajtott: óh bár csak szót fogadtam volna, most már mindennek vége, meghalok!

De nem halt meg, csak elájult, a gyerekek fölverték, hazavitték és kalitkába zárták.

Búsult szegény feje. Bánta kesservesen, hogy nem hallgatott jószágos nevelő szüleire, úgy-e csak, ők tudták, hogy baj lesz vele, ha elszökik közülök. Közben besötétedett. Kakuk úrfi kalitkáját kitették a tornácrá jó magasan egy szegre, hogy a macskák el ne érhesék és meg ne ehessék ezt a jó madarat.

Sírt-rítt nagy bánatában kakuk úrfi, elgondolta, hogy rigóék hazatérve, elfáradva, de vidám füttyszóval a nagy kirándulás után már biztosan alszanak is a jó meleg fészekben összebujva.

Most már nagyon-nagyon vágyott közéjük, de tudta szegényke, hogy innen el nem szabadul többé, örök rabságban kell leélnie kicsi madaréletét.

Szomorúságán egyszer csak erőt vett a fáradság, a feje is sajgott, ahol a kő érte, elszenderedett hát szegény árva kakuk. Hanem alighogy behunyta szeméit, arra ébredt, hogy valaki kopogtatja a kalitka ajtaját.

Fölrezenve néz arra, hát rigó papát látja bekandikálni a drótok között. Ugyanis rigóék, miután hazatérve sem találták meg szokott fiúkat, elindultak a keresésére.

Egy szajkó ki is fecsegte, hogy látta ám, amint a gyerekek a falu felé vitték kakuk úrfit. Nősza rigó papa egyenesen arra repült, minden házhoz bekukucsált s így aztán rátalált a keresettre.

Addig-addig csipegette a kalitka ajtaján levő spárgát, amíg sikerült elszakítania, az ajtó kinyílott és kiszabadította az örömeiben reszkető madárkát.

Vitte is haza nagy diadallal, rigó mama megróttá ugyan szeliden, de testvérkéi szeretettel csipogva fogadták, adtak neki enni ma-

dárlátta kukacokat, mert az ő részét félretették, mire hazakerül, végül összebujtak és miután kakuk úrfi megköszönte nevelő szülei gondoskodását és megfogadta, hogy többé el nem kalandozik tőlük, aludni tértek mindannyian.

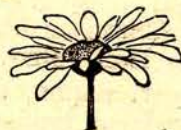
Kakuk úrfi szavának állott, többet soha szöfogadatlanságon nem érték.

(Ezt "a" képet az ügyes rajzolók színes krétával ki is festhetik)

Törpe ország az országunk --- máshova mi nem is vágyunk.
Az sem nagy baj, ha megázunk.
Forrás vize nekünk csobog, patak vize nekünk locsog.
Hát még hogyha szól madárdal, ember olyat csak ritkán hall.
Barátunk az erdő, határ, kelyhet virág előttünk tár.
Illatával minket vidít — élni, élni milyen szép itt.
Tündérország az országunk — innen soha el nem vágyunk.

L. M.

Szerencse fel!

Ifjúsági regény. — Írta: **Horváth Sarolta**

(11-ik közl.)

A mérnök elsápadt és ijedten rázta meg a Kelemen vállát:

— Ember! Nem tudja mit beszél!

De a bányász gyors szavakkal adta le azt, amit Lajesitől tudott. Elmondta, hogy Zoli a Dawy-féle lámpát is magával vitte.

De nem volt sok idő a magyarázatra. A mérnöknek távoznia kellett, mert rá kötelességek vértak. A gyermekeiért való aggodás megkétszerezte erejét és több munkásnak az élén, lement a bányába, hogy a mentési munkálatokat megkezdjék. Kelemen is meghagyta Lajesinak, hogy most már menjen haza, de Harmati néinek meg ne mondja, hogy a fiuk körülbelül a bányában vannak. Ezután azt siessen hirül adni neki, hogy a mérnök urnak nincs semmi baja. Azzal szeretettel csókolta meg fiát s utána ment a többieknek.

Lajesi egyedül maradt. De eszébe sem jutott hogy haza menjen. Ahelyett megkérte a telefonos kisasszonyt, hogy telefonáljon Harmatiékhoz, hogy a mérnök urnak nincs semmi baja. A jószívű kisasszony meg is tette a kisdíák kívánságát s Lajesi megköszönve a szívességet eltávozott. Sokszor járt ő már itt, tudta, kit hol kell keresnie, mert mindenkit ismert. Először is a bányabejárat őréhez ment, mert meg akarta tudni, vajjon tényleg lementek a barátai. Meg is találta Jankó bácsit egy embercsoport közepén, amint azoknak a robbanás történetét magyarázta. Lali odafurakodott és sikerült is megtudnia, amit akart. Jankó bácsi elmondta, hogy a Harmati mérnök úr fia volt itt a régebbel, de mivel a mérnök úr határozottan megtiltotta az idegenek bányalátogatását, Zolit nem engedte le a tárnába. Boldogan adott hálát Jankó az Istennek, mert lám, most ott pusztult volna Zoli is a bányában.

Lajesi most már eleget tudott. Tehát Zolit itt nem engedték be; de mivel mindaddig nem ment haza, valahogy mégis lejutott. De hol lehet Domi? Az is lehet, hogy találkoztak és most egvütt szenvednek valahol az összeomlott földtakaró alatt. Megtelt a szemé könnyekkel, ha erre gondolt.

Türelmetlenül járt fel és alá a bányában. Egyik óra a másik után mult el és még nem jött fel senki. Láta, amint megérkeztek a gázsisakos tüzetők és bevonultak fűcses szerszámaikkal az égő tárnába. Az aggodalom is rágta a szívét: egvformán aggodott anjáért és Harmati bácsiért. Ők is veszélyben vannak, hiszen az ott maradt sze-

rencsétlenek mentésére siettek le. Leült, de megint csak fel kellett állnia; nem tudott egy helyben maradni az izgatottságtól.

Végre feljött az első mentő csoport. Tíz bányászt sikerült megmenteni, akik kisebb-nagyobb sebesüléseket szenvedtek. A városból felrohant szülők, testvérek és gyermekek sirva-reménykedve rohanták meg a fekete csoportot s aki meglátta az életben lévő kedvesét, annyi szeretettel és aggodalommal szorította magához a fekete alakot, hogy Lajesinak elhomálvosították a könnyek a szemét. És ujabbnál-ujabb csoportokat hoztak fel. Mindig az a jelenet ismétlődött meg. Eddig öt halott van és tizennyolc sebesült. Egy-egy fiatal lány, vagy asszony száraz szemmel nézi a megszenesedett holtakat. — Annaira szénnéégték, hogy nem lehet az arcukat felismerni. A bánatosszemű nők új reménnyel rohannak mindig az ujonnan érkezett csoporthoz és, aki megtalálta azt, akit várt, akit keresett, boldog kacagással üjsárgolta a többieknek, hogy él, csak egy kicsit megsebesült.

Lajesi irtózza nézi a szenes hullákat. De nem, nem lehet, hogy a két vidám pajtásnak is ilyen vége egyen! Isten nem engedheti! Hiszen igaz, szófogadatlanok voltak, de biztosan még az első órában megbánták. Két sápadt kezét összetéve buzgón imádkozott az egk Urához, hogy hozza vissza szüleinek, barátainak, testvéreinek őket.

Észre sem vette az idő mulását, csak mikor vékony kis fehér trikójában fázni kezdett. Bement hát Jankó bácsihoz, hogy valami kabátfélét kérjen tőle. Kapott is egyet s majdnem a bokáját verte, de legalább jó meleg volt alatta. Ujra kiment, hogy lássa a fejleményeket.

A halott bányászok tetemei mellett szivettépően zokogtak a nők és gyermekek. A sebesülteket már elszállították a kórházba. Lajesi egy csepp álmossgáot sem érzett, pedig már keleten pirkadozni kezdett.

Ekkor — amint a hegyeket bámulta — eszébe jutott az a boldog idő, amikor még hármásban barangoltak itt. A növénygyűjtés, bogarászás, mogyorókeresés. Milyen sok mogyoró is van a régi tárna bejáratánál! A régi tárna! Itt hirtelen megállt a gondolkodásban! Öröm csillant meg a szemében és hosszú léptékkal indult Jankó bácsi felé. Utközben találkozott a legujabb megmentett csoporttal, akik közt végre megpillantotta apját és Harmati mérnök bácsit.

(Folyt. köv.)

A madarak beteljesült kívánsága.

Irt: Gyekényesi K. Anna.

Élt egyszer egy pirosfedelű nagy házban, virágos udvar közepén egy kétéves kis fiú, Palkónak hívták. Nagyon szerette a virágokat és a madarakat. Télen kis hűgával azzal szórakozott, hogy uzsonnakenyerük felét az ablak párkányára morzsolta s az ablaküvegen át gyönyörködött, hogy hogyan szedik fel az éhes madárkák picit csőrüikkel a morzsákat.

Amint iskolába került, látta, hogy a nagyobb fiúk parittyával célba veszik a madarakat. Kíváncsi volt, hogy ő vajjon el tudná-e találni őket úgy, mint Vas Jancsi, aki röptében eltalálta a madárkák lábát. Egy szép palavesszőért sikerült szereznie gummipuskát. Ebéd után leszaladt kertjük végébe, hogy kipróbálja. Célba is vette a patakparti bokron tanyázó verebeket. A gummit azonban visszafelé húzta meg s a hegyes kő Palkót homlokon találta, éppen a szeme fölött. Azt is hitte, hogy megvakult és sírva szaladt édesanyjához. Mint igazmondó gyermek, bevallotta balesete okát. Desanyja csak ránézett szomorúan. Palkónak rosszabbul esett, mintha megverte volna. A fürge anyai kéz gyorsan vizes ruhát csavart Palkó feje köré.

— Most pedig, kis fiam, — mondta édesanyja — büntetésből egész héten nem szabad a gyümölcsös kertbe menned, hogy a felriasztott madárkák megnyugodjanak. Ahol a madarakat üldözik, onnan elköltöznek s a kártékony hernyók, melyeket ők pusztítanak, elszaporodnak s még virágjában lerágnak a gyümölcsöt. Akkor pedig üresen marad az uzsonnatáskád.

— Bocsáss meg, anyukám, — foyadta Palkó, — többet nem bántom a madarakat; s be is tartotta ígéretét.

Már közeledett a vizsga, amikor egy nap énekórán Vas Jancsi négy kis tarka tojást mutatott Palkónak.

— Madártojások, — súgta neki.

— Jajj Istenem! — ijedt meg Palkó, — nem megmondta a tanító úr is, hogy nem szabad a madarakat bántani? — figyelmeztette a rossz fiút.

— Én nem is bántottam őket, — felelte az, — csak kivettem a fészekből a négy tojást. Kettőt hagytam a madárnak is, hogy legyen mit kiköltösn.

— Aztán te hogy költöd ki ezeket? — kérdezte Palkó.

— Én nem tudom kiköltöni, te buta, — felelte amaz, — hanem megiszom, hogy legyen szép hangom, mint a kántor úr leányának, aki vasárnap is tojást ivott.

— Adj nekem is egyet! — kérte Palkó —

én is szeretnék szépen énekelni. — De Jancsi nem adott. Szerezz magadnak, ha szép hangot akarsz, — mondta s eltette a tojásokat.

Palkó alig várta, hogy otthon legyen. Gyorsan kiitta kávéját, kenyerét zsebre tette s szaladt a kertbe madárfészket keresni. A kenyeret a madárnak adom a tojásért, — gondolta. — Fára mászni még nem próbált, a fészkek pedig fent voltak az ágak között. Végre megpillantott egy alacsony törzsű öreg fán egy nagy fészket. Térdéről lement a bőr, amíg feljutott a fészkekhez. Amint óvatosan felnyúlt a feje fölött a fészkekbe, abban a pillanatban csúnya kárrogással nagy fekete varjú repült fel a fészkekről. Palkó ijedtében elengedte az ágat és esett lefelé. Itt-ott megakadt, de újra tovább esett, s úgy pottyant a földre, hogy megrándult a bokája s nem tudott ráállani. Kiáltását nem hallották meg s mivel a fáramászás is kimerítette, álomba sírtta magát.

Álmában a fekete madarak seregestől jöttek, karmaikkal a levegőbe emelték s vitték hegyen-völgyön át. Nagy erdő közepén fekete szikla palotához értek, melynek sötét folyosóin át egyenesen a madarak királya elé vitték. — Itt a fészekrabló! — jelentették s letették a földre. Az óriási sas csak rámeresztette kegyetlen zöldesbarna szemét.

— Van-e parittyád? — kérdezte.

— Már nincsen, — felelte halkán Palkó.

— Miért akartál fészket rabolni?

— Szerettem volna madártojást inni.

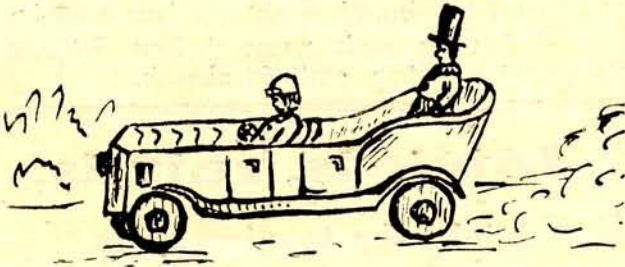
— Oh, te szerencsétlen, — nevetett fel a sas. — Azoktól a tojásoktól vastag, károgó hangod lett volna. Már látom, hogy nem rosszszaságból hibáztál, azért egy feltétel alatt megbocsátok: Többet nem bántod a madarak fészkeit. — Palkó megigérte.

— Vigyétek őt haza, — parancsolta a sas a fekete madaraknak. — Amint kiléptek az erdőbe, Palkó hálából kenyerét odamorzsolta a körülötte röpködő madaraknak. Amíg a morzsákat szedegették, azt csicseregtek: — Jó kisfiú olyan szép hangod legyen, mint nekem, — szólott a pacsirta. — mint nekem — csatogta a fülemile. — A nagy varjak, akik nem juthattak a morzsákhoz, azt kárrogták, hogy a mi hangunk a mienk és nem adjuk senkinek. — Majd felkapták Palkót, s meg sem álltak a kertjükig, ahol nagy zökkenéssel a földre tették. Palkó felébredt. A varjak felette keringtek. Sikoltozni kezdett, mert már esteledett. Így talált rá édesanyja, akinek elbeszélte kalandját s megismételte a sasnak tett ígéretét.

Tilla királyfi.

Irta: Szakáll Istvánné.

Volt egyszer egy királyfi, Tilla volt a neve. Tillát Atillának keresztelték ugyan, de ő magát Tillának hívta s ez a név rajta maradt. Így hívta mindenki, az udvari emberek, az ország kormányzója is. Mert tudjátok meg gyerekek, hogy Tilla királyfinak meghalt az apukája s így ő volt az igazi király, arany koronás király. Dehát Tilla király még gyerek volt s így helyette egy nagyszakállú, okos vén ember kormányozta az országot. De azért azt ne higgyétek, gyermekek, hogy könnyű élete volt Tilla királyfinak. Rengeteget kellett tanulnia. Három nevelője is volt, akik mindenféle nyelvekre és tudományokra oktatták.

Azonkívül tanult zongorázni, táncolni, sőt — Uram bocsáss! — volt egy hórihorgas illetanárja is. S tudjátok-e, hogy ez mire tanította? Legfőképpen parancsolni. Mert tudjátok meg, gyerekek, hogy Tilla király nem tudott parancsolni, csak kérni, de azt aztán olyan szépen hogy mindenki rögtön teljesítette. Dehát egy királyak nem lehet kérni, csak parancsolni, még akkor is, ha nem teljesítik. Így hát Tilla királyfit parancsolni tanították és úgy megtanították, hogy toppintására néha ahány nevelője annyifelé szaladt. Ilyenkor Tilla jókat nevetett magában és szaladt játszani.

Mert hát, gyerekek, Tilla hiába volt király, ő is, mint Ti, legjobban játszani szeretett, csak hogy neki ritkán engedték meg. Pedig ő is úgy szeretett volna versenyt szaladni a réten, mezőn. Volt Tillának egy játékautója, olyan, amelyikbe bele is ülhetett és autózhatott. Ez volt a legkedvesebb játéka. A kormányzó bácsitól kapta ajándékba s összevissza csókolta érte az öreg urat, hogy csak úgy csengett-bongott tőle a királyi palota.

Mondom, volt Tillának egy játékautója, amivel nagyon szeretett utazgatni. Csak egy bánata volt. A kastély parkján túl nem mehetett és mindig körülötte foglalatatoskodtak. Pedig Tilla kicsi gyermekszive vágyott ki a nagy világba... Szeretett volna egyszer

versenyt autózni a széllel künn a réten, erdőn, mezőn... Szeretett volna vándorutra kelni, nyakában tarisnyával, tarisnyában hamuban sült pogácsával... Szeretett volna megbirkózni a hétfejű sárkánnyal a világszép királykisasszonyért... Szívesen segítene volna a rözszededegető anyókének s bekötözte volna sebének egy sánta kutyának... De hát ilyen alkalmak a királyi parkban nem adódtak.

Azért hát kapta magát Tilla királyfi s egy jól sikerült toppintás után kicsi inasával együtt elindult világgá, illetőleg szöktek, mert bizony nem szóltak senkinek sem. A kicsi inas szerzett hamuban sült pogácsát, Isten tudja honnan, talán nem is sült hamuban, de az bizonyos, hogy hamus volt. Belerakták egy tarisnyába és a kicsi királyfi a nyakába akasztotta. Aztán beleültek az autóba, az inas hátul az urasági részre s a királyfi elől a kormánykerékhez. És azután, kőd előttem, kőd utánam — mondták — és kirobogtak a királyi parkból.

Alighogy kiértek a városba, Tilla királyfi megparancsolta a kicsi inasnak, hogy nyissa jól ki szemét, fülét s azonnal jelentse, ha valami rendkívülit tapasztalt a népnél, mert úgy mond: „Egy jó királynak ismerni kell népe lelkületét s kívánságait.“

— Igenis fenség — hajlongott az inas.

— Hallgas, ne szólíts így, — szólta rá Tilla — hisz tudod, hogy titokban utazunk, én most csak egyszerű utas vagyok.

— Hát a király ki lesz? — erősködött a kicsi inas, — minden mesében van király!

— Hát légy te, ha akarsz! — vetette oda félvállról Tilla.

No, hiszen egyéb se kellett a kicsi inasnak, olyan göggel tereszkedett el a bársony ülésen, hogy bármelyik mészáros-mesternek díszére vált volna. Meg is mosolyogták a járókelők, hátha még tudták volna, hogy most ő a királyuk? Már a város végén járhattak, amikor az inas egy kutyára lett figyelmes, mely mozdulatlan hevert az egyik kapualjban. Örömebe felkiáltott:

— Fén... azaz kedves barátom, amott egy beteg kutya!

Tilla királyfi mindjárt a kutyához száguldott az autóval és azt megállítva, kérte az inast, hogy szálljon le és tegye az autóra a kutyát, mert elviszik egy kutyaszanatóriumba. De bizony az inas nem szállt le, azt mondta, hogy ő most király s királynak nem illik kutyával cipekedni. Így hát nem volt más mit tenni, mint Tillának leszállni s egy-

magában próbálkozni meg a nagy feladattal. Meg is izzadt szegény kicsi Tilla a nagy erőlködésbe s még sem bírta a kutyát lábra állítani. Nem, gyerekek, mert nem is lehetett, a kutya dögölt volt. Tovább mentek hát.

Hát, amint haladnak az országuton, szembe jön velük egy szegény asszony. Egy csomó kosarat cipelt a hátán. Tilla királyfi megsajnálta a szegény asszonyt és kérte, hogy tenné fel a kosarakat az autóra s aztán ő maga is ülne fel, mert ő segíteni akar rajta.

Az asszony rábámult a kicsi autóra s a segíteni akaró legénykére.

— Köszönöm a hozzám való jóindulatát, de látja még magam sem férnék el e kicsi autóba.

— Igaz! — mondta szomorúan a királyfi. Azzal nagy busan tovább száguldott. Repült az autó, hogy csak úgy porzott utánuk az út. Már esteledett az idő, de azért tovább mentek. A kicsi inas egyre gyakrabban tekintgetett a királyfi nyakába akasztott tarisznyára, de azért nem mert szólani, méltóságán aluliának tartotta kimutatni, hogy éhes, mint egy szegény gyermek. S talán étlen is hal szegény inas, ha meg nem állítja a királyfi az autót egy síró-rívó kis lány előtt, ki egy düledező kis házacská kapujában üldögélt egyedül.

— Miért sírsz, te kis lány? — kérde szelider Tilla.

— Hogyne sírnék. — szobegte a kis lány, — édesanyám még a reggel bement a városba, hogy visszajön délre és még nincs itthon. Mi pedig éhesek vagyunk.

— Hát többen is vagytok?

— Igen, négyen, odabenn három kis testvérem sirdogál.

— Nó, eredj szépen, hidd ki őket, majd én elviszlek benneteket a városba.

Hiszen a kislánynak sem kellett sok biztatás. Szaladt és már jött is vissza kis testvérkéivel. Egyik mocskosabb, maszatosabb volt, mint a másik, de azért a kis királyfi szép gyöngéden felemelgette őket és leültette a szép bársony ülésre. Hej, gyerekek, ha láttátok volna a kis inast, hogy fintorgatta orrát! Hát még mikor a legkisebb poronty sirására, hogy ő enni akar, ő éhes, a királyfinak eszébe jutott a hamuban sült pogácsa! Mikor jóllaktak a gyerekek pogácsával, Tilla megautóztatta őket. Dehogy is jutott eszükbé a városba menni. A gyerekek visítottak örömlükben, amint a kocsis ide-oda rázogatta őket a puha bársonyülésen s Tilla nagyokat nevetett. Aztán leszálltak az utszéli pázsitra s versenyt szaladtak a szélllel...

— Te bizonyára a királyfi vagy — selypítette az egyik gyerek.

Tilla királyfi bevallotta, hogy ő Tilla király, mire a három kisebb gyermek nyakába csipeszkedett, hogy ki csokoljja meg a királyt hamarabb.

Hej, teremtő Istenem, de boldog volt a kicsi királyfi, végre kedvére hancurozhatott, játszhatott. S talán soha vége-hossza nincs a játéknak, ha otthon, a királyi palotában észre nem veszik a kis királyfi eltűnését. Dehát észrevették s lett nagy lótás-futás. Tüvé tették érte az egész várost. Végre sok kérdezősködésre az öreg kosaras-asszony igazította utba a keresőket. Estére kelve egy kis düledező kunyhóban leltek a királyfira, amint éppen a világszép királykisasszonyt térdén ringatta.

A mesének vége lett. Tilla királyfinak haza kellett menni. Ő ment is nagy busan s nem mert toppintani. Csak magában gondolta:

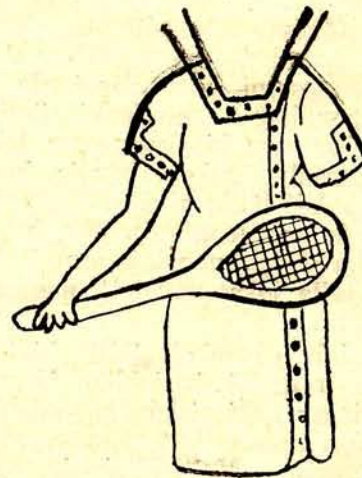
— Legyek csak nagy, tudom Istenem, hogy azt csinálom, amit én akarok.

Játék is, rajz is.

Mici baba tenniszruhája.

Tervezte: Bilkay Gizela.

Ilyenkor mindnyájan szívesebben vágyunk a jó levegőn, udvaron, kertben, vagy a sétátéren.

Szegény Mici baba bezzeg ott unatkozik tüm van rajta, amit husvétra kapott. Ez már a poros babaszobába. Még mindig az a koszmégsem járja. Hamar elő a fehér, vékony papírt, rajzoljunk és szabjunk neki egy szép kis tenniszező ruhát. Aki akarja, kiszínezheti a ruhát zöldre, világoskékre, vagy rózsaszínre, a gombokat minden esetre feketével rajzoljátok rá.

Csevegés Tudóka Ferkóval.

Írta: László Marcella.

— Édesapám, olyan régen beszélgettünk már együtt.

— Bizony fiam, az utóbbi időben nagyon elfoglalt a hivatalom. Látom valamin gondolkodsz. Valamiről szeretnél felvilágosítást kapni? Nos, most van egy kis szabad időm. Beszéljessünk hát Ferkó fiam. Valami hír? Vagy ujságicik?

— Igen, édesapám. Az ujságban olvastam, hogy a Mars bolygón élet után kutatnak a tudósok. Lehetséges élet — olyan élet, mint itt a mi égitestünkön — pl. a Marsban is?

— Édes fiam — ez a kérdés szinte egyidős az emberi kultúrával. Amióta az ember kicsinyes életkörülményein túl a természet világával, az élet keletkezésének kutatásával foglalkozik, amióta vizsgálni tudja a csillagok világát, azóta mindig izgatta e kérdés, amit most te nekem is feltettél — hogy a Marson és a többi égitesten van-e élet?

Ahhoz, hogy egy égitesten élet keletkezék, olyan növény, állatvilág és emberiség, mint a Földön, ahhoz elsősorban, mint létfeltétel levegő és víz szükséges.

— A Holdon van élet, édesapám?

— A Holdon nincs. A Hold kihűlt égitest, amelyen sem a mi szervezetünkhöz szükséges levegő, sem pedig víz nincs.

— És a Marson, édesapám?

— Erről többféleképpen vélekednek. Mivel a Marson a kutatások nyomán, megállapították, hogy levegője és vize is van, föltételezték, hogy élőlények is élnek rajta. A csillagvizsgáló műszereken keresztül figyelve a Marsot, egyes tudósok annak felületén óriás méretű sötét széles vonalakat láttak. A tudósok szerint ezek a Mars élőlényei, mondjuk a marsbeli emberek által készített csatornahálózatok. Feltétlen nagy tudású lényeknek kellene lenni azoknak, akik ilyen óriásméretű művet tudnának alkotni. Természetesen voltak a tudósok között, akik ezt a Mars ember elméletet tagadták, de az emberek nagy része fellelkesült és hitt ennek az elméletnek.

— Ha élnek hozzánk hasonló lények, akkor valamiképp tudatni kellene velük, hogy itt a Földön is van élet, itt is vannak okos gondolkodó lények, — vélekedtek sokan — és a Föld különböző pontjain hatalmas tüzeket raktak, így adva jelt a mi létezésünkről.

— És ők ezt a jelt észrevették és viszonozták?

— Ezt senki sem tudja, hisz irdatlan távolságra van a két égitest egymástól.

Mindenesetre nem szüntek meg töké-

letesebbnél tökéletesebb eszközökkel folytatni a kutatást. És egész biztosan eljön majd az az idő, amikor a földi lakók megismerik a Marslakókat, ha ilyenek valóban és egyáltalában léteznek. Ujabban rakéta űrhajók kiképzésén dolgoznak. Ezek volnának hivatva arra, hogy legalább is a hozzánk legközelebb eső égitestek titkait elárulják a kíváncsi emberiségnek.

A Marsról írt művek sorozata túl terjed a tudományos irodalmon. Költők, írók írtak vastag köteteket a Mars elképzelt világáról.

Most nem rég olvastam, hogy japán tudósok hosszú cikkekben számoltak be kutatásuk eredményéről. Megerősítik a csatornahálózat elméletét, sőt az ottani növényvilágról részletesebben is beszámolnak.

Hogy olyan lények, mint a földi emberek vannak-e a Marson és a többi égitesteken, ma még nem tudjuk. Minden csak feltevés. De mit is ír a költő „Feltámadás” című versében:

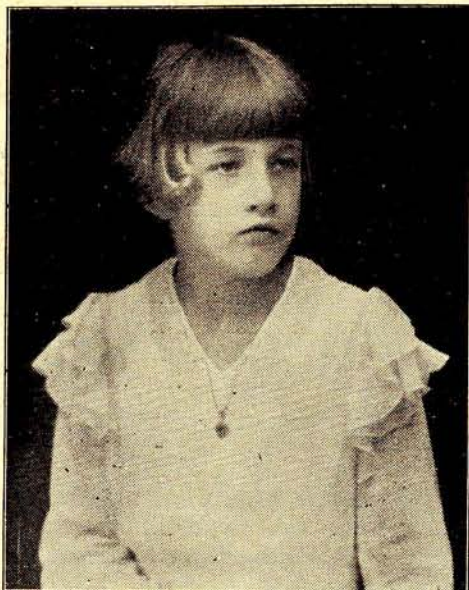
„Feltámadunk, mert nincs halál!
Amint lejár a földi élet,
A láthatatlan tűz: a lélek
Lobogva mind más csillagra száll.”

Szappanbuborék.

A bölcsőben kicsi baba. Két testvére vigyáz reá. Gondosságban ninesen hiba. — Nem is lesz itten galiba. Hogy megukat el ne unják — mit talál ki a két gyerek: Nem kell hozzá nagy tudomány és a játék már is pereg. Egy kis szappan van a háznál, és még víz is, s máris készen. Buborék száll fenn magasan. Vidám játék ebből lesz.

Bemutakozó.

Már évek óta előfizetője vagyok az Uj Cimborának. Nevem Török Mártá. IV. el. o. tanuló vagyok. Itt lakunk Segesváron. Az Uj Cimborát nagyon szeretem és mindig nehezen várom.

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Látogatásunk a Minerva-nyomdában.

Május 13-án a belvárosi református elemi iskola III. és IV. osztálya az igazgató néni és Kovács tanító bácsi vezetésével elindultunk megtekinteni a Minerva nyomdát. A kis csapatot itt Pataki bácsi vezette végig.

Először a cinkografia üzemet mutatták be, hol fényképekről és rajzról a kliséket állítják elő. Itt készítik az Uj Cimborába megjelenő képeket és fényképeket is. Nagyon körülményes munka.

Innen a szedőgép-terembe vezettek, hol nagyon elcsodálkoztunk az ördögi munkát végző szedőgépeken. Ugy kopogtatnak rajta mint az írógépeken. A lekopogtatott betűk egymás mellé esve sort képeznek, melynek hátsó részén minden betűnek a lemetszett képmása van. Erre a leszedett sorra egy pumpa forró, olvadt ólmot nyom és a leszedett sort a gép egydarabba megönti. A lekopogott betűket aztán egy emberi karhoz hasonló vaskar vissza viszi a rendes helyükre. Csodálatosan szépen dolgozik ez a gép. — Innen a Rotációs-géphez vezettek, mely bor-

zalmasan nagy és elképzelhetetlen gyorsan dolgozik. Óránként 5—6 ezer újságot nyom. Bemutatták még a rendes nyomó-gépeket, ahol a kiszedett betűk keretekbe vannak bezárva. A betűket a gép először befestékezi, azután a berakott papirosra a betűk képét egy nagy gummi reányomja.

Nagyon örülünk, hogy mindezeket látuk és így fogalmunk van a könyv, újság és képek előállításáról. És ezért itt is köszönetet mondunk Juliska néninek, Kovács tanítóbácsinak és Pataki bácsinak, kik szivesek voltak velünk ezeket megismertetni.

Kolozsvár. Szabó Éva, IV. e. o. t.

1937. május 13-án nagy öröm ért bennünket. A tanító bácsi elvitt a Minerva-nyomdába.

Először bementünk a zinkográfiai műhelybe. Itt megmutatták a fényképező-gépet, amellyel a rajzokról vagy képekről készítik a kliséket. Ezt a képet rákopiروزzák cinklemezre. Ezt beleteszik egy maró folyadékba, ahol a fekete részek megmaradnak az eredeti magasságban, a fehér részek kimaródnak. Így a klisé kész van a nyomtatásra.

Ezután bementünk a szedőszobába. Itt írógép alakú gépeken dolgoztak, amelyekeken oldalt a lenyomott betűk sorban ólomból kijöttek. Egy pár gyereknek, köztük nekem is, megcsinálták a nevét ólomból.

Innen lementünk a könyveket és színes nyomtatványokat nyomó gépek közé.

Azután felmentünk a körforgógéphez. Ez egy szobanagyságu gép, amely nagyon zakatol. A gép oldalán jönnek ki az újságok készen összehajtva.

Miután mindent jól megnéztünk, hazamentünk.

Kolozsvár. Miklós Vilmos, III. e. o. t.

(A szerkesztőnéni csak annyit jegyez meg, hogy a fenti beszámolókon még egy betűt sem változtatott, úgy közölte a lapban, ahogy azt az írók beküldték. Mindenesetre ez dicséret rájuk nézve.)

Helyreigazítás.

Az Uj Cimborá pünköshti számának a „Szeretet lelke“ című verse alól kimaradt az írója neve. A verset főmunkatársunk: Teleky Dezső írta.

Az Uj Cimborá anyáknap (május 10-iki) számában F. László Marcella cimlapversében az utolsó sorba nyomdahiba csuszott be. A helyes kitétel a következő: „S nevét foglaljuk imánkba, hogyha feksznünk, hogyha kelünk.“

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Nagy Sándor és Irénke. Már nagyon régen készültök levelet írni az Uj Cimborának, de csak most lett készen a levél. Nincs semmi baj. Az a fő, hogy végre mégis csak elkészült. A leveletek egyszermind bemutatkozó levél is. Sándor, te már a III-ik el. osztályba jársz. Irénke ugy látszik még nem jár iskolába, mert nem látam a neve után semmi jelet vagy számot. Az újságot nagyon szeretik. A hiányzó számot pótlólag küldeni fogja a kiadóhivatal. A pünkösdre küldött jókívánságokat köszönöm. — *Bukaresti Vasárnapi iskolások.* Nagy örömmel olvastam első leveleteket bukaresti kis cimborák. Azt láttam és olvastam ki belőle, hogy ti nem tartoztat az álmos gyermekek közé, de ugyancsak tevékenykedtek. Az Uj Cimborát mindig nehezen várjátok s a rejtvényeket buzgalommal fejtegetitek belőle. No — segíts az Isten benneketek továbbra is! Üdvözlöm a vezetőtöket és Fábry Tibor paranesnok urat, aki a leveleteket címezte. Irjátok máskor is. — *Kárpáthy Egon* II. g. o. t. Szép, rendes munkád például szolgálhat a többi uj cimborák előtt, hogy miként kell a megfejtést és az uj rejtvényt beküldeni. A rovatvezető átnézi az uj rejtvényt — s amennyiben jónak találja, közölni is fogja. — *Iszlay Erzsébet, Matild és Jenőke.* A virág magvakat megkaptátok, szerencsésen kikeltek s már gyönyörűen fejlődnek is. No meglássuk ősszel mennyit küldtök vissza a magvakból. A bemutatkozásra küldött fénykép nagyon jól sikerült. A Jenőke kezében látszik az Uj Cimborá — amint szorongatja a kezében. Nem is kell, hogy mondjátok, tudom, hogy a leghüségesebb olvasói közé tartoztok ennek a kis újságnak. — *Dénes Palika* IV. el. o. t. Rendben van minden. Azóta már Szász Laci és Olga is megkapták az ajándék könyvet. — *Br. Bánffy Katinka* IV. el. ot. A legutóbbi szám rejtvényét jól megfejtetted. Örömmel hallottam, hogy a szavaló versenyen az első díjat nyerted. Pedig ugy-e milyen sokan résztvettek a pályázaton? — *Szabó Éva* IV. el. ot. A Minerve Rt. nyomdában tett tanulmányi kirándulásról elkészítetted a beszámolót. Kis munkádat ügyesen megírtad. Juniús folyamán közlésre kerül. — *Miklós Vilmos* IV. el. ot. Nem akartam a szemeimnek hinni, mikor a tanulmányi kirándulásról készített beszámolódat olvastam. Mintha csak tegnap lett volna, hogy az I. osztályos rajzaidat az országos rajzkiállításra rendeztettük — esupa vonat meg mozdony volt minden rajzod. S ime már a IV. osztályt végzed nemsokára. No jöjj majd be a szerkesztőségbe, hogy beszélhessek veled. — *Winkelmayer Anna.* Szeretnél te is résztvenni a kis cimborák találkozóján — de most a vizsgák miatt sokat kell tanulni. No, majd a vakációban lesz alkalomad

erre. A virágmagvakat édesanyádnak adtam oda. — A megfejtésed jó, így a sorsolásra be is kerül. — *Tauffer Ágnes* IV. el. ot. Örülök Ágneskám, hogy a hosszú és veszedelmes betegség után felgyógyultál és ismét köztünk lehetsz. A rejtvény megfejtés jó, így a sorsolásra be is kerül. — *Fatori Zoltán* VI. el. ot. Nem akarod, hogy bátoratlan fiúnak tartsanak a leányok, ezért megírtad a bemutatkozó levelet s a fényképpel együtt elküldötted az Uj Cimborának. A rejtvényeket szívesen fejtegeted s nemcsak fejtet, de ujak szerkesztésével is megpróbálkozol. A rovatvezető átnézi majd a beküldöttet és ha jók, közölni fogja azokat. — *Wagner Róbert* VI. el. ot. A 14-es szám megfejtői között a te neved is szerepelni fog. Hogy aztán, kik lesznek a nyertesek, az a sorsolástól függ. — *Bálint Gizella* IV. el. ot. Megfejtésed jó, a sorsoláson így részt veszel. — *Pentecker Alice* IV. el. ot. A május 1-i számban közölt rejtvényeket megfejtetted s most várod kíváncsian, hogy nyersz-e, vagy nem? Ezt én sem tudom megmondani előre. Nagy volt az örömed, hogy a második előadáson te játszhattad el a Zizi szerepét. Azóta mindenki csak Zizinek hív. Most sokat kell tanulni, mert készültök a vizsgára. No, a szünidőben pótolod majd, hogy most nem jöhetsz a szombat délutáni találkozókra. — *Szabadi Babuska és Őcsi.* Nagy örömmel irjátok, hogy újra toboroztatok Bucarestben egy uj kis cimborát. Ej, be ügyesek vagytok! Ezt már szeretem. A küldött virágmagvaknak nagyon örültetek, már el is ültették őket. Az újságot a kiadóhivatal mindig elküldi pontosan, nem tudjuk mi lehet az oka, hogy nem kapjátok meg. Meg kell kérdezni a postást, nem viszi-e tévedésből más címre. — *Gödrö Ildikó* IV. el. ot. Megfejtésed a rovatvezetőnek átadtam. — *Horváth Elek* VI. el. ot. A 13-ik számból a rejtvényt megfejtetted. A rovatvezető vizsgálja majd át, hogy jó-é? — *Imreh Sándor és András.* Régebben gyakran írtatok, de az utóbbi időben ellanyhult a levelezési kedvetek. Bizonyára sok a tanulni valótok. Utána nézünk a hiányzó régi számoknak, s ha van belőle, pótlólag elküldi majd a kiadóhivatal. — *Nyáguly Magda* III. g. ot. A május 10-iki számból megfejtetted a rejtvényeket. Amint látom hibátlanul, így azokkal a sorsoláson részt is veszel. — *Fülöp Daniel* IV. el. ot. Látom te is a buzgó rejtvény fejtők közé tartozol. A beküldött megfejtések hibátlanok. Az Uj Cimborának még most írtál először. Remélem, ezután gyakrabban látom majd a leveled a postában? — *Jakab Ilonka* III. el. ot. Te is most írtál legelőször s mindjárt megfejtést is küldtél be. De még ujat is szerkesztettél. Még pedig névjegy-rejtvényt. Átadom a megfejtést is és az uj rejtvényt is a rovatvezetőnek. A találos kérdésed is jó. Fel is tesszük mindjárt: Zöld istállóban fekete lovak piros szénát esznek. Mi az? Ki kitalálja, írja meg!

Eszperantó nyelvtanfolyam

Vezeti: Kormos Jenő,

Egyszerű szavak. — Simplaj vortoj.

Hely. — Loko.

ie = valahol, egy bizonyos helyen

kie = hol? milyen helyen, ahol

tie = ott, azon a helyen

ĉie = mindenütt, minden helyen

nenie = sehol.

A tárgyseti rag hozzákapcsolása által az irányt mutatjuk. Pld.: *ien*, valahova: *kien*, hova; *tien*, oda; *ĉi tien*, ide, stb.

Ha pedig az egyszerű szavak kérdőnév-másának bármelyike után az *ajn* szócskát teszszük, akkor a magyar *bár-*, *akár-* szótag értelmét kapjuk.

Pld.:

kiu = *ki* *kiu ajn* = *bárki, akárki*
kio = *mi* *kio ajn* = *bármí, akármi*
kie = *hol* *kie ajn* = *bárhól, akárhol*
kien = *hova* *kien ajn* = *bárhova*.

Előljárók. — Propozicioj.

al = *felé*; *-nak, -nek*

ĝis = *-ig*

ĉe = *-nál, -nél*; *-hoz, -hez*

el = *-ból, -ből*; *ki-*

Pld.:

La aeroplano flugas al Vieno = *A repülőgép (Bécsnek) Bécs felé repül.*

Mi iros ĝis la stacidomo = *Én az állomásig fogok menni.*

Mia fratino estas ĉe via onklino = *Az én nővérem a te nagynénédnél van.*

Mia patro iris ĉe nian onklon = *Apám nagybátyánkhoz ment.*

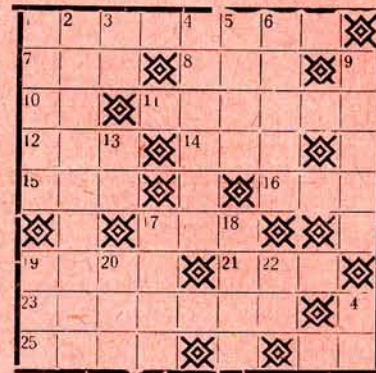
La profesoro venis el la lernejo = *A tanár az iskolából jött.*

Jan Wolski: „*Meséből valóság*“ c. munkája most már könyvalakban is kapható. Az Uj Cimborának ez az első számú kiadványa, mely iránt mindenfelől szép érdeklődés nyilvánul meg. A könyv megrendelhető az Uj Cimborá kiadóhivatalánál. Ára 40 lej. A kis cimboráknak kedvezményesen 30 lej. Vidékről 5 lej portóköltéssel többet kell küldeni.

A könyv vizsgái jutalmazásra is alkalmas.

FEJTÖRŐ

Keresztrejtvény.

Beküldte: *Léderer Éva*, Kolozsvár-Cluj.

Vízszintes sorok: 1. Mesterember. 7. Bibliái név. 8. Tagadószó. 10. Ihlet része. 11. Kis erdei állat becézve. 12. Testrész. 14. Tulsó közepe. 15. Helyhatározó. 16. Vissza: testrész mássalhangzói. 17. MAM. 19. Nem ebbe. 21. Harmónikában van. 23. Halálmadár. 25. Férfi-név.

Függőleges sorok: 1. Leánynév. 2. Ezt igéri a rossz gyermek. 3. Betű fonetikusán. 4. Szülő becézve. 5. Román oroslán (határozott alakban). 6. Szibériai város. 9. Hüllő. 13. Rézvénytársaság rövidítése. 17. Magázó szó. 18. Kártékony rovar. 20. Van ilyen kezés is. 22. Kettős mássalhangzó. 24. A nyíl irányában, lakóhely.

Megfejtésül beküldendő: Vízszintes: 1 és 23. Függőleges 2 és 4.

Megfejtési határidő: 1937 június 25. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSŐ és SIMON SÁNDOR.

Minden eikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.